

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobkyně:

Bc. S. H.

bytem X, X

zastoupena JUDr. D. H., Ph.D., bytem X, X

proti

žalované:

Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky

sídlem Orlická 2020/4, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 26. 3. 2013, zn. PO/OMP-297/13

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 26. 3. 2013, zn. PO/OMP-297/13, a rozhodnutí ředitele právního odboru Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 14. 3. 2013, zn. PO/OMP-297/13, jsou nicotná.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Ředitel Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ředitele právního odboru Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 14. 3. 2013, zn. PO/OMP-297/13. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o obnovu řízení ve věci náhrady zdravotní péče.
2. Ředitel žalované v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně v odvolání namítala, že žádost o náhradu nákladů nebyla vůbec posuzována ve správním řízení a není proto možné zamítnout návrh na obnovu řízení kvůli tomu, že neexistují nové skutečnosti, když žádné řízení o původní žádosti ani vedeno nebylo. K tomu ředitel konstatoval, že po prostudování podkladů je zřejmé, že původní řízení proběhlo a rozhodnutí bylo vydáno dle správního řádu. K námitce, že žalobkyně nemohla v původním řízení realizovat svá procesní práva (nahlížení do spisu, vyjádřit se k úředním osobám a k podkladům atd.) ředitel konstatoval, že takovéto skutečnosti nemohou být důvodem obnovy řízení, neboť tento institut se týká otázek skutkových, nikoli právních. Závěrem ředitel VZP usoudil, že stanovisko lékaře z 13. 2. 2013 k indikovanosti poskytnuté péče předložené s návrhem na obnovu není novým důkazem, který nemohl být v původním řízení předložen; nadto v původním řízení nebylo sporu o tom, že daná péče byla indikována. Nebyly tak shledány žádné důvody pro nařízení obnovy řízení.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. V podané žalobě žalobkyně úvodem uvádí, že napadeným rozhodnutím jí bylo odepřeno nové rozhodnutí o plné náhradě nákladů vynaložených na neodkladnou zdravotní péči v Turecku v září 2009. Žalovaná jí zatím poskytla jen třetinu z celkově vynaložené částky, aniž rozhodovala v řádném procesu a seznámila se s tvrzeními a důkazními návrhy žalobkyně.
 4. Žalobkyně dále uvádí, že v době podání žádosti o náhradu (20. 10. 2009) panoval ve zdravotní pojišťovně i odborné veřejnosti názor o tom, že náhrada zdravotní péče, kterou pojištěnec vynaložil v cizině, nepodléhá rozhodování ve správním řízení. Tento výklad zákona pojišťovna později zcela otočila a žádost o nové posouzení (obnovu řízení) již vyřizovala podle správního řádu.
 5. Žalobkyně konstatuje, že po zjištění skutečnosti, že žalovaná nepovažovala zdravotní péči v zahraničí za indikovanou, předložila žádost o nové posouzení spolu se stanoviskem renomovaného lékaře o indikovanosti poskytnuté zdravotní péče v Turecku. Žalovaná v řízení o obnově návrh žalobkyně zamítl. Žalobkyně však nadále návrh na obnovu řízení považuje za důvodný. Všechny skutečnosti tvrzené v žádosti o náhradu nákladů zdravotní péče v Turecku jsou nové, protože se s nimi správní orgán nevypořádal ve správním řízení, ale postupem mimo něj. Proto měl správní úřad obnovu povolit a s žádostí se vypořádat
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

odpovídajícím způsobem ve správním řízení se všemi procesními právy a povinnostmi. Takto nařízená obnova sice bude mít i povahu nápravy jiné než skutkové. Jelikož procesní pochybení zavinila žalovaná, neměla by být ale obnova řízení zamítnuta jenom proto, že dojde i k přesahu směrem k nápravě procesních nedostatků vyřízení žádosti mimo správní řád. Žalovaná měla vliv na to, že žádné ze skutečností rozhodných pro posouzení nároku nezohlednila ve správním řízení bez zavinění žalobkyně.

6. Jako novum bylo doloženo i stanovisko lékaře o indikovanosti zdravotní péče poskytnuté v Turecku, protože teprve během šetření Úřadem veřejného ochránce práv vyšlo najevo, že žalovaná nepovažovala zdravotní péči za indikovanou, což je základní předpoklad náhrady nákladů.
7. Závěrem žalobkyně namítá nepřislusnost ředitele žalované k rozhodnutí o odvolání, tj. k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. O odvolání mělo rozhodovat Ministerstvo zdravotnictví jakožto nadřízený správní orgán, jemuž žalovaná měla odvolání podané žalobkyní předložit.
8. Žalobkyně navrhuje zrušení rozhodnutí obou stupňů.
9. Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaná nejprve má za to, že žaloba je nepřijatelná, protože napadené úkony správního orgánu (tj. rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení ze dne 27. 3. 2013 a rozhodnutí ze dne 14. 2. 2013 o zamítnutí žádosti na obnovu řízení) nejsou úkony, jimiž by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala práva nebo povinnosti žalobkyně.
10. Žalovaná následně rozebírá povahu pojistných vztahů a dovozuje, že žalobkyně se v řízení předcházejícím podání této žaloby domáhala úhrady zdravotních služeb, které čerpala v cizině. Její žádost tak směřovala k refundaci plnění, které bylo uhrazeno za protiplnění v rámci soukromoprávního vztahu mezi ní jako pacientkou a poskytovatelem zdravotních služeb. Pokud by byly zdravotní služby hrazeny přímo zdravotní pojišťovnou, jednalo by se o plnění ze strany zdravotní pojišťovny za svého pojištěnce v rámci soukromoprávního vztahu mezi zdravotní pojišťovnou a poskytovatelem zdravotních služeb. Nárok žalobkyně na refundaci plnění je tak nárokem, který vznikl odvozeně od primárního soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní coby pacientkou a poskytovatelem zdravotních služeb. Obsah nároku žalobkyně je ryze soukromoprávní, a proto by soud měl žalobu odmítnout.
11. Pro případ věcného přezkumu žalovaná uvádí, že o žádosti žalobkyně na vyčíslení výše náhrady neodkladné zdravotní péče, kterou čerpala v roce 2009 v Turecku, rozhodlo v souladu s platnou legislativou a smlouvou o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Tureckou republikou rozhodnutím ze dne 10. 12. 2010 Územní pracoviště VZP ČR v Mostě, které bylo v té době příslušné. Rozhodnutí Územního pracoviště VZP ČR v Mostě bylo poté potvrzeno i stanoviskem Ústředí VZP ČR ze dne 18. 2. 2011. K rozhodnutí ve věci obnovy řízení pak žalovaná uvádí tytéž důvody, které již byly sděleny v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. Žalovaná navrhuje, aby soud žalobu odmítl, eventuálně zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

III.

Posouzení žaloby

13. Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť s takovým postupem žádný z účastníků řízení nevyjádřil nesouhlas [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Nadto pro rozhodnutí bez jednání shledal soud i důvody podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
14. Vzhledem k tomu, že žalovaná zpochybňuje přípustnost žaloby, musí soud vypořádat nejprve tuto otázku. V první řadě žalovaná má za to, že napadené rozhodnutí (resp. rozhodnutí prvního stupně) není úkonem, jímž by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala práva nebo povinnosti žalobkyně. K tomu zdejší soud konstatuje, že žalovaná opomíjí dlouhodobý ustálený výklad § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť *„Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. nelze interpretovat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu tak, že žalobní legitimace je dána pro všechny případy, kdy se úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, dotýká právní sféry žalobce.“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Vedle toho při rozhodování o žádosti o obnovu řízení se rozhoduje o tom, zda jsou splněny zákonné podmínky pro nařízení obnovy řízení [jak podmínky věcné (§ 100 odst. 1 písm. a/ a b/ správního řádu), tak podmínky procesní (§ 100 odst. 2 správního řádu)], tedy v případě rozhodování o obnově řízení na žádost (na rozdíl od obnovy nařizované z moci úřední) se rozhoduje o nároku vzneseném žadatelem. Výsledné rozhodnutí o žádosti tak nepochybně zasahuje do práv žadatele (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 A 24/2002-34, č. 885/2006 Sb. NSS).
15. Soud se dále zabýval svou přezkumnou pravomocí. K argumentům, jimiž žalovaná popírá kognici správních soudů v nynější věci s poukazem na její soukromoprávní základ, je třeba zdůraznit, že předmětem nynějšího soudního přezkumu je věc obnovy řízení, nikoli vlastní základ původního řízení. Z tohoto pohledu je tak zcela bezvýznamné, zda podstata původního řízení je soukromoprávní či veřejnoprávní. K tomu lze odkázat na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 21. 9. 2011, č. j. Konf 65/2010-21, ze kterého vyplývá, že napadené rozhodnutí je jakožto rozhodnutí zamítající návrh na obnovu řízení rozhodnutím procesní povahy, o němž bez ohledu na věcný základ přísluší rozhodovat soudu ve správním soudnictví.
16. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:
 - podáním ze dne 20. 10. 2009 požádala žalobkyně o náhradu nákladů léčení v cizině podle § 14 zákona č. 48/1997 Sb. a čl. 7 odst. 3 Správního ujednání k provádění Smlouvy mezi Českou a Tureckou republikou o sociálním zabezpečení;
 - dopisem ze dne 10. 12. 2010 Územní pracoviště VZP ČR v Mostě sdělilo žalobkyni, že žádost o úhradu bylo třeba posoudit podle bilaterální smlouvy a nikoli podle zákona č. 48/1997 Sb.; dále následuje přehled faktur a dokladů o zaplacení a přehled potvrzených formulářů CZ/TR 126; závěrem je žalobkyně upozorňována na nutnost doložit před vyplacením originály *všech dokladů zaplacení*;
 - žádostí ze dne 22. 1. 2011 žalobkyně požádala s poukazem na judikaturu Ústavního soudu o vyčíslení náhrady zdravotní péče poskytnuté v Turecku podle českých sazeb, tj. podle § 14 zákona č. 48/1997 Sb.;

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

- dopisem ze dne 18. 2. 2011 Ústředí VZP ČR sdělilo žalobkyni, že žalovaná přistoupila k požadovanému přepočtu podle § 14 zákona č. 48/1997 Sb.; v dopise následuje popis přepočtu dle českých předpisů.
- podáním ze dne 14. 2. 2013 nazvaným „Žádost o nové posouzení náhrady zdravotní péče (obnova řízení)“ požádala žalobkyně o nové posouzení a přehodnocení žádosti o náhradu zdravotní péče v Turecku ze dne 20. 10. 2009 a opakované žádosti ze dne 22. 1. 2011 s tím, že je současně navrhována obnova řízení dle § 100 a násl. správního řádu; k žádosti bylo přiloženo stanovisko MUDr. F. Š. k indikovanosti poskytnuté péče;
- ve správním spisu následují rozhodnutí prvního a druhého stupně ve věci obnovy řízení (viz výše bod 1 a 2 tohoto rozsudku).

17. Žaloba je důvodná.

18. Podle § 76 odst. 2 věta první s. ř. s. „Zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu.“.
19. Podle § 14 věta druhá zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 31. 3. 2012, „Ze zdravotního pojištění se pojištěncům uhradí též částka, kterou vynaložili na nutné a neodkladné léčení, jehož potřeba nastala během jejich pobytu v cizině, a to do výše stanovené pro úhradu takové péče na území České republiky.“.
20. Podle § 100 odst. 1 správního řádu „Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže...“. Z citované části zákonného ustanovení je patrné, že esenciálním předpokladem pro řízení o obnově je existence řízení před správním orgánem ukončeného pravomocným rozhodnutím ve věci.
21. Soud shledal, že obsah správního spisu nedokládá, že ve věci náhrady zdravotní péče poskytnuté žalobkyni v Turecku bylo vedeno správní řízení (postup podle části druhé a třetí správního řádu), natož, že by řízení bylo ukončeno vydáním rozhodnutí ve věci. Zdejší soud při posuzování této otázky vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 100/2014-52, č. 3151/2015 Sb. NSS, dle něhož „Skutečnost, že správní akt není formálně označen jako rozhodnutí, neznamená, že se nemůže materiálně jednat o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy o úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti.“, avšak „Pro účely posouzení toho, zda je úkon správního orgánu rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., je nutno hodnotit, zda má napadený úkon povahu individuálního správního aktu, zda je zde konkrétní individualizovaný adresát takového vrchnostenského aktu, zda tento úkon zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje jeho konkrétní práva a zda je vydán ve formalizovaném řízení upraveném právními předpisy správním orgánem v mezích jeho zákonem stanovené pravomoci jako materializovaný akt obsahující stanovené náležitosti a komunikovaný adresátovi. Tyto aspekty je přitom nutno hodnotit z hlediska toho, jak je předpokládá právní úprava, nikoliv z hlediska toho, zda byly v konkrétním případě předpokládané aspekty skutečně zcela naplněny.“.
22. Předně soud k právě shrnutým kritériím uvádí, že vydání úkonu, které žalovaná označuje ve vyjádření k žalobě jako rozhodnutí (tj. „rozhodnutí“ ze dne 10. 12. 2010 Územní pracoviště VZP ČR v Mostě) nepředcházelo žádné formalizované řízení, neboť obsah správního spisu neobsahuje ničeho, co by dokládalo opak (např. listiny, z nichž by plynulo, že žalobkyni bylo umožněno realizovat její procesní práva, která jí ve správním

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

řízení podle části druhé a třetí správního řádu náleží). Dále tento úkon správního orgánu ani nemá náležitosti rozhodnutí podle § 68 správního řádu, zejména z něj nelze vyčlenit a seznat výrokovou část (enunciát), neobsahuje poučení o opravném prostředku, jeho struktura je ryze neformální – začíná slovy „Vážený pane magistře“ (tj. zástupce žalobkyně) a končí slovy „S pozdravem“, nadto zjevně nepředstavuje konečné a autoritativní řešení předmětu žádosti žalobkyně, neboť ve svém závěru teprve upozorňuje na nutnost předložení originálů dokladů o platbách v zahraničí, přičemž, až teprve následně bude moci být nárok (část nároku) žalobkyně vyplacen. Soud současně ve správním spisu nenalezl ani jiný úkon správního orgánu, který by bylo možno jako rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobkyně o náhradu nákladů zdravotní péče poskytnuté v Turecku vyhodnotit.

23. Z právě řečeného lze shrnout, že v důsledku absence řízení před správním orgánem ukončeného pravomocným rozhodnutím ve věci je rozhodnutí ředitele právního odboru Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 14. 3. 2013, zn. PO/OMP-297/13, o zamítnutí návrhu žalobkyně na obnovu řízení stíženo evidentní neexistencí skutkového základu, na jehož základě bylo vydáno. Takováto vada činí projev vůle správního orgánu bezobsažným a právně neuskutečnitelným (je pojmově zcela vyloučeno vést řízení o obnově řízení, které vůbec neproběhlo, resp. nebylo ukončeno vydáním pravomocného rozhodnutí ve věci). Z tohoto důvodu je rozhodnutí prvního stupně nicotné (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 As 281/2015-57, č. 3379/2016 Sb. NSS).
24. Pokud jde o rozhodnutí druhého stupně (rozhodnutí ředitele Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 26. 3. 2013, zn. PO/OMP-297/13), bylo jím – jak plyne z nyní uvedeného – „přezkoumáváno“ nicotné, tj. neexistující rozhodnutí prvního stupně. Za této situace i rozhodnutí druhého stupně evidentně postrádá jakýkoli skutkový základ (tj. existenci „přezkoumávaného“ rozhodnutí prvního stupně) a projev vůle odvolacího správního orgánu je ve vztahu k rozhodnutí prvního stupně, které neexistuje, zcela bezobsažný (obdobně viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 2. 1999, 5A 74/98-13, č. 461/1999 SJS). Jedná se tak o vadu, pro niž ani rozhodnutí druhého stupně nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu (srov. § 77 odst. 1 věta druhá in fine správního řádu). Proto soud vyslovil také jeho nicotnost.
25. Pro úplnost zdejší soud dodává, že povahou nicotnosti se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS., podle kterého *„[n]icotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost, či dokonce procesní potrat) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě „běžných“ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobila vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím.“

26. Z důvodů, pro něž soud prohlásil rozhodnutí obou stupňů nicotnými, pozbývá smyslu zabývat se žalobními námitkami, protože se vztahují k obsahu těchto nicotných rozhodnutí. Přesto soud na okraj konstatuje, že neshledal žalobou napadené rozhodnutí nicotným z důvodu, že je vydal věcně nepřislušný správní orgán (žalobkyně namítala, že o jejím odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na obnovu řízení mělo rozhodovat Ministerstvo zdravotnictví).
27. Organizační struktura žalované je dle § 12 zákona č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, v otázce členění na organizační složky stanovena zákonem (odst. 1) a v otázce působnosti těchto složek ponechána na vnitřních organizačních předpisech žalované (odst. 2). Ohledně povahy jednotlivých organizačních složek je podstatný právní závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 Ans 8/2008-84, kde uvedený soud při výkladu citovaného ustanovení dospěl k závěru, že organizační složky žalované nejsou samostatnými správními orgány a že správním orgánem je toliko samotná Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky. Ve vztahu k otázce, kdo je nadřízeným správním orgánem žalované, zdejší soud vycházel z rozsudku ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 As 32/2017-38, bod 23 a 24, kde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že postupem dle § 178 správního řádu není v případě žalované možné určit její nadřízený správní orgán. Byť se daný judikát vztahuje k poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, je § 178 obecným pravidlem pro určení nadřízeného správního orgánu, a proto je výklad zaujatý Nejvyšším správním soudem třeba použít i v tomto případě.
28. Při zohlednění obou výše uvedených závěrů soud shrnuje, že žalovaná vystupuje při výkonu veřejné správy nehledě na své vnitřní členění na organizační složky jako jeden správní orgán, který má stanovený nadřízený orgán (rozhodčí orgán zdravotní pojišťovny) jen v případech rozhodování dle § 53 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. V ostatních případech výkonu veřejné správy jsou vztahy nadřízenosti a podřízenosti pro účely postupů podle správního řádu nastaveny vnitřní organizací žalované (§ 12 odst. 2 zákona č. 551/1991 Sb.), přičemž se jedná pouze o vzájemnou funkční příslušnost jednotlivých organizačních složek žalované, neboť tyto složky nejsou samostatnými správními orgány. Nelze se proto úspěšně dovolávat příslušnosti Ministerstva zdravotnictví k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto rozhodnutí obou stupňů prohlásil nicotnými (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Proto bude vycházet z toho, že o žádosti žalobkyně ze dne 20. 10. 2009 dosud nerozhodla ve správním řízení ukončeném vydáním pravomocného rozhodnutí.
30. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měla plný úspěch žalobkyně, avšak jednak byla osvobozena od soudních poplatků (usnesení zdejšího soudu ze dne 11. 7. 2013, č. j. 5Ad 11/2013-36) a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

jednak žádné své náklady neoznačila ani nedoložila. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. října 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.